

Kaip pranešė sūnus Vytautas V. Landsbergis, eidama 91-uosius metus mirė pianistė, pedagogė, visuomenės veikėja Gražina Ručytė-Landsbergienė.

„Iškeliavo mama, ramiai, taikoje. Kai dar galėjo kalbėti prieš porą savaitių, pasakė, kad yra labai dėkinga Dievui, nes viską padariusi, ką planavo ir norėjo. Ilsėkis, geroji mano“, - viename socialinių tinklų parašė Vytauto Landsbergio sūnus.

Agnietės Gražinos vardais Anykščių bažnyčioje 1930 m. rugsėjo 7 d. ją pakrikštijo parapijos vikaras Kazimieras Mozūras, krikštatėviai – Ona Ručytė ir Balys Karazija.

Mokėsi Anykščių vienuolyno pradžios mokykloje, iki 1945 m. – Anykščių gimnazijoje. 1945–1948 m. baigė Panevėžio mergaičių gimnaziją. 1948–1949 m. studijavo Kauno konservatorijoje, studijuodama 1948 m. ten pat dirbo akompaniatore.

1949 m. kovo 25 d. G. Ručytė buvo ištremta į Sibirą (Rusija) ir tremtyje praleido 1949–1957 m. 1949 m. ji gyveno Chužyre (Olchono r., Irkutsko sr., Rusija) ir buvo žvejė. 1950 m. ji gavo leidimą persikelti prie ten ištremtos savo šeimos į Čirkinskį (Zimos r., Irkutsko sr., Rusija).

1950–1952 m. ji mokėsi Irkutsko (Rusija) muzikos mokykloje, mokydamasi ir vėliau 1950–1954 m. dirbo Irkutsko muzikos mokyklos ir saviveiklos kolektyvo akompaniatore. 1954–1957 m. ji studijavo Sverdlovsko (Rusija) konservatorijoje, kartu šioje aukštojoje mokykloje dirbdama akompaniatore.

1957 m. vasario 26 d. paleista iš tremties ir grįžusi į Lietuvą, G. Ručytė 1957–1959 m. tęsė studijas ir baigė Lietuvos valstybinę konservatoriją Balio Dvariono klasėje, įgijo aukštąjį muzikinį išsilavinimą. Studijuodama 1957–1958 m. ji dirbo Lietuvos konservatorijoje akompaniatore.

1958–1985 m. G. Ručytė-Landsbergienė buvo Lietuvos operos ir baleto teatro koncertmeisterė. 1962–1966 m. ji taip pat dirbo Vilniaus pedagoginiame institute dėstytoja, nuo 1989 m. iki šiol yra Lietuvos muzikos akademijos dėstytoja, buvo docentė, dabar profesorė.

G. Landsbergienė surengė rečitalius su dainininkais Virgilijumi Noreika, Gražina Apanavičiūte, Vaclovu Daunoru, Giedre Kaukaite, Regina Maciūte, Irena Milkevičiūte, Birute Almonaityte Lietuvoje, kitose šalyse (buvusioje SSRS, Švedijoje, Vokietijoje, Prancūzijoje, Lenkijoje, Čekijoje, Slovakijoje, JAV, Australijoje), įrašė 10 plokštelių ir daug įrašų radijuje.

Nuo 1991 m. ji yra V. Landsbergio fondo, kurio pagrindinis tikslas – remti vaikus su negalia,

kurti įvairias pagalbos programas vaikams, turintiems judėjimo, klausos diagnostikos problemų, akliesiems ir silpnaregiams, pirmininkė, Lietuvos našlaičių globos komiteto Čikagoje (JAV) atstovė Lietuvoje.

Ji inicijavo ir režisavo trijų dalių dokumentinį filmą „Lūžis prie Baltijos“ (kartu su režisiere Agne Marcinkevičiūte, 2013 m.) apie Lietuvos Atgimimą ir išsilaisvinimą iš sovietinės dvasinės ir politinės vergovės.

G. Landsbergienei suteiktas Lietuvos nusipelnusios artistės garbės vardas (1980 m.). Ji apdovanota „Vilniaus garso“ premija (1998 m.), Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Gedimino V laipsnio ordinu (1999 m.), Vilniaus miesto savivaldybės Barboros Radvilaitės medaliu (2005 m.), už ištikimybę labdaros idėjai – „Žaliojo obuolio“ statulėlė (2006 m.).

